

JUVENTUS

a Bartók Béla Elméleti Líceum diáklapja, 2016/2017-es tanév, 4. szám, ingyenes

Te vagy az író és a könyv egyszerre

„Az ember ott kezdődik, hogy teremt valamit, ami nincs. Valakinek lenni a semmiből. Nem a legkisebb, hanem a legnagyobb ellenállást keresni. Csak azt érdemes megcsinálni, ami lehetetlen.” (Hamvas Béla)

Gyakran felteszem magamnak a kérdést, hogy minek köszönhetően jutott el az emberiség ebbe a helyzetbe? Leárazások, kedvezmények, vásárlás, szívecskés bögrék, éneklő plüss macik, vörös rózsák milliói... Mindez pedig lassan a fanatikusság fokát éri el, és ennek ellenére emberek százazrei sétálnak bele a Valentin-nap által kínált, olyan csábítóan tálalt „fekete leves”-ébe. Tulajdonképpen ezzé vált a „szerelem napja”, „barátság napja”.

Sokszor úgy érzem, rengeteg ember nem is tudja igazán, hogy mi jelenti számára az örömet, miben leli meg boldogságát, és mit jelentenek az általa megfogalmazott *célok*, ha egyáltalán vannak ilyenek. Lehetetlennek tartják *önmaguk* felfedezését. Úgy érzik, sokkal kényelmesebb sztereotípiáknak megfelelni, elvegyülni a „nyájban”. Hiszen így kevésbé észrevehető az, hogy *én, te és ő* különbözünk egymástól. Más az értékrendünk. Másképp gondolkodunk, de nehogy valaki megkérdezze, hogy ki is vagy *te* valójában, mert támadásnak veszed és sebezhetővé válsz. Legalábbis ezt gondolod magadról. A lelked körül egy nagyon vékony „üvegbúra” van, és ha valaki túlságosan kíváncsi az iránt, hogy mi rejlik alatta, akkor eltörheti azt. És akkor „Puff!”. Úgy érzed, hogy el fognak

ítélni, mert megismerték lelked egyik igazi részét, és kétségbeesetten próbálsz kitalálni, hogy hogyan menekülhetsz meg a „nyáj” bíráló hangjától. Valóban fontosabb neked az,

hogy megfelelési kényszerben élj, mint az, hogy felvállalj valamit, ami *te* vagy? Sosem fogsz olyat tenni, ami mindenkinek megfelel. De nem is kell azt tenned; főként akkor, ha rólad van szó, a *te* életedről. Ha eddig nem tapasztaltad, akkor bizonyára eljön az a pillanat is, amikor megérted, hogy nem attól lesz jó valami, ha mindenki egyetért vele, hanem attól, hogy megosztja a véleményeket.

Folytatás a 2. oldalon

Az élet sok mindenhez hasonlítható, de úgy gondolom, hogy meghatározni sehogys sem lehet. Amikor az életemre gondolok, elsőként egy rendkívül komplex történet jut eszembe, mely egy folyamatosan fejlődő könyv része, és a szerző munkájának köszönhetően válik igazán értékké. Mindenki olyan, akár egy művész. Író, költő..., és még sorolhatnám. Te vagy a *könyv* és az *író* egyszerre. Egy regény, novella, vagy bármilyen más műfajban való alkotás pedig egyáltalán nem nevezhető egyszerűnek. Annyira bonyolult, hogy maga a szerző is fel kell fedezze írásának rejtelmét. Te ismered a saját történeted? Folyamatosan alkotsz, és néha észre sem veszed, hogy mit értél el. Mintha egy lépcsőn haladnál, és sokszor csak a végső fokot tartod fontosnak, de valójában minden lépcsőfok valami *maradandót* jelképez a könyvedben. Végül pedig felfedezed mindennek az értelmét. Elsősorban az általad képviselt értékeket kell elfogadnod. Minden erre vezethető vissza: hogy milyen kapcsolatot

ápolsz a lelkeddel. Ahhoz pedig, hogy másokat megérts, el kell olvasnod a saját könyved. Nem csak elolvasni, hanem megérteni. Átgondolni. Megemészteni. Elfogadni. Ha most úgy érzed, hogy egyes fejezetekkel nem tudsz megbírkózni, nem gond. Majd sorra kerülnek azok is; annyiszor, ahányszor el kell olvasnod őket ahhoz, hogy megértsd. Van-e benned elegendő kitartás ahhoz, hogy megismerd önmagad? Lennie kell!

Magyarázhatatlan

Szenvedély, fogság, szabaság, akadály,
Ami egyszer jól esik az a végén mindig fáj.

Ne menekülj, ne félj és soha ne hátrálj,
Átéled majd sokszor, azt ami a legjobban fáj.

Osszuk fel a kategóriákat egyszerűen háromba,
Milyen szép mikor az ember rátalál a párjára.

Később már csak Ő lesz a legfontosabb
számára,

Amíg odakerül a családfa egyik ágára.

Van az úgy, hogy nem lép fel a kölcsönhatás.

A fizikában egyszerű, a szerelemben más.
Éjszakánként rá gondolsz hatalmas könnyek
között,

Ő pedig már más szívéhez kötött.

Vannak szerencsések, akik egymásra találhatnak

Mindent elfogadnak, soha nem vitáznak.

Szerelem volt az, méghozzá első látásra.-
Ez esetben nem gondolhatunk semmi másra.

De mi van azzal, aki a kettő közt száll?

Pokol kapujánál, vagy a fellegekben jár?

Türelmes marad és csendben vár,

Akkor is ha elege van már.

És ha megtörténik, hogy te is így érzel,

Drága kincshez jutottál, mit nem lehet
megvenni pénzzel.

Figyelj fel egy igen optimista tanácsra,

Örülj, hogy szerelemben estél, nem pedig
pofára!

A „kényelem embere” sajnos már egyre gyakoribb; egyszerűbb feladni és lemondani, mint harcolni. Egyszerűbb elítélni, mint megérteni. Egyszerűbb önteltnek lenni, mint alázattal hozzászólni valakihez. Egyszerűbb magadban elfojtani, mint felvállalni. Egyszerűbb elfogadni, mint kockáztatni. Egyszerűbb „vegetálni”, mint élni. Idővel világossá vált számomra, hogy a becsület, az őszinteség és az alázat nagyobb érték, mint azt gondoltam, mert ez nem a „nyáj” jellemzője. Én nem szeretnék a „nyájban” élni. Olyan gyorsan ragadja magával az embereket, mint egy ragályos betegség. Sokan mondják azt, hogy nem szeretnek így élni, viszont nagyon kevesen mernek elszakadni tőle. Ott nem lehetek boldog. Soha sem. Mert nem akarok más szabályai szerint élni. Azt akarom, hogy a könyvem teljes mértékben a *saját* lelkem tükrözze, hiszen az enyém, de összefügg az összes többivel. Mert minden emberben találok valamit, ami felkelti a figyelmem. Olyan ez, mint egy végtelen könyvsorozat. Ha egy könyvet elveszel a sorozatból, már nem lesz teljes. Minden ember megismerése egy új tapasztalat. Mert mindenki a maga módján fontos. És mindenki fontos valakinek. Te is! Ha te nem hiszel magadban, hogyan várhatod el, hogy más is ezt tegye?

„Színezd újra, színezd újra/ Az életed, ha megfakulna./
S ha az égbolt beborulna./ Ne menekülj, csak színezd újra.” Ismerős sorok, igaz? Az életet már nem tudod újraszínezni, vagy újraírni, mert már nem változtathatsz azon, ami megtörtént, viszont megadhatod magadnak a lehetőséget, hogy saját elképzelésed szerint *alakíts* és *alkoss*. Az eredmény rajtad és döntéseiden múlik. De sose feledd: életed legnagyobb művésze vagy. Szeress élni! Mindig szeress! Még Valentin-napon is, amikor a „nyáj” a vásárlás örületében fulladozik. Nincs annál jobb érzés a világon, mint az, hogy tudd, mit jelent élni. Ismét kellemes olvasást kívánok Neked a Juvihoz!

Sisko

Dia :)

DÖK-oldal

Voltunk az elmúlt egy hónapban erre is, meg arra is, na meg rengeteg felmérőt és javítást rendeztél el mindenki, de a korcsolyázás sem maradhatott ki. Remek volt a hangulat, és hiszem, hogy mindenki jól elcsúszott, de a lényeg, hogy utána fel is állt a jégen.

Az imént arról a bizonyos lenyűgöző eseménydús hónapról beszéltem, amikor mindenki felébred – tanár és diák egyaránt –, hogy hoppá, ilyen hamar eltelt az a bizonyos első félév? Mi történt? Nekem nincsenek jegyeim... Ezekkel a gondokkal mindannyian találkoztunk, de a lényeg, hogy véget ért. Meg lehet nyugodni, és ha csak egy kicsit is, de fel lehet lélegezni a második félév elején.

De most, most már ismét itt vagyunk egy hét vakáció után a suliban, és bámuljuk egymást. Te is nézed őt, lehet ő is téged... Hoppá, ez lehet, hogy a Valentin-nap... Lesz ez is, meg az is a folyosókon az ünnepnap alkalmából, na meg a stickerek sem maradhatnak ki, de erről ennyit, mert ez meglepetés. De hagyjuk is most ezt a bizonyos napot, mert annyi helyen ránk erőltetik, hogy az már nekem sok, szóval ebben a cikkben, nyugodj meg, NEM a Valentin-napról lesz szó.

Ahogy említettem, valami új vette kezdetét; nem egy új tanév, mint szeptemberben, nem egy új év, mint másfél hónapja, de azért mégiscsak valami új. Eddig nem igazán éreztem, hogy valami más vette volna kezdetét, kicsit egyhangú voltam egész januárban, mert valahogy nem éreztem ezt a „feelinget”. Tudod miről beszélek? Vagy csak olvasod ezeket a sorokat is, mint az összes többit? Ez nem egy írás a sok közül. Azt akarom, hogy most te is érezd azt a „feelinget”, amit én néhány héttel ezelőtt.

Képzeld el egy különleges hétfőt, olyat, tudod, amelyet kétszer is adtak a múlt félévben; egy olyan hétfőt, amikor csak leledzik az ember. Szóval egy ilyen hétfőn felülök a kedvenc járművemre Temesváron, de vicc nélkül, tényleg a kedvencem, szóval felülök erre a villamosra, felrakom a lábam egy előttem levő rúdra, elindítom a zenelejátszóm, és becsukom a szemem. Nem itt járok, vagy talán mégis. Hát igazából, ha becsukom a szemem, akkor egy olyan helyen képzelem magam, ahol nem lehetek, úgyhogy inkább gyorsan ki is nyitom, hogy ne legyen honvágyam. Szóval nyitott szemmel kinézek az ablakon, és történik valami. Megpillantok utcákat, embereket, akik sietnek, és épületeket, amelyek visszapillantanak rám a régmúlt korszakokból.

Temérdek olyan utca, aminek nem tudom a nevét, nem tudom, hogy kik laknak a tömbházaiban, és azt sem tudom, hogy mit rejtegetnek számomra. Annyi ilyen utca van! Rengeteg. Nem tudom megszámolni, de nem is igazán lenne értelme. Megáll a villamos. Leszállok. Elindulok az egyik ilyen rejtélyes utcán és látok ezt is, meg azt is... Gyere, csatlakozz te is, járjuk végig ezt az utcát és a következőt, meg az azután következőt... Aztán, mikor már az összes utcát végigjártuk itt, Temesváron, akkor fedezzük fel a többit is, ott délre, meg nyugatra is... És tudd, hogy én egyhamar nem akarom abbahagyni, egy ideig legalábbis nem. Nem akarok mással foglalkozni: nyughatatlan világljáró akarok lenni!

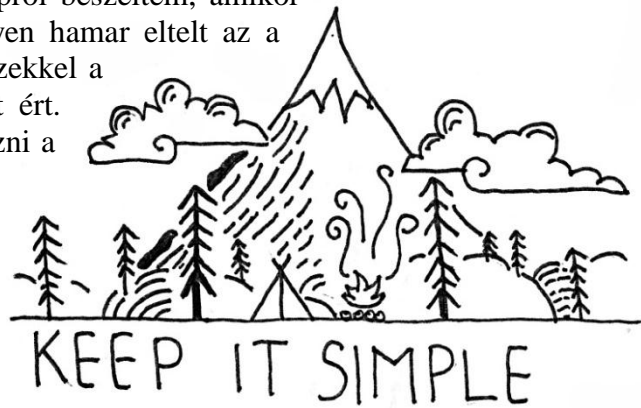
Brigi :D

Kisfiú áll édesanyjával a villamosmegállóban. Az aluljáróból egy állapotos hölgy bukkan föl, nagyjából 6 hónapos terhes lehet. A kisfiú azonnal anyjához fordul:

- Anyu, miért nőtt meg a néni hasa?
- Mert gyereket vár.

A következő pillanatban egy kövér idős urat lát meg a gyerek a villamosmegállóban.

- A bácsi mit vár?
- A villamost.
- Az meg is látszik!

Szörnyű ez a gyerek: Beszélgetés Dudás Györgyi kémia tanárnővel

Az idei tanévben több ismeretlen arcot is láthattunk iskolánkban, köztük vannak diákok is, és tanárok is. Azzal nincs gond, hogy megismerjük frissen jött osztálytársainkat, de tanárainkról nehezebben szerzünk információt. Ezért faggattam ki új kémia tanárnőnket, akivel iskolánk gazdagodott.

Juventus: *Hol járt suliba?*

Dudás Györgyi: Nagykárolyban, szülővárosomban jártam általános iskolába és később a helyi, akkoriban a legjobbnak számító középiskolába is.

J.: *Hogy került az iskolánkba?*

D. Gy.: Tudomásom lett arról, hogy a volt kémia tanár nyugdíjba ment, a kémia tanári állás megüresedett, és kértem az áthelyezésemet.

J.: *Miért választotta a kémia szakot?*

D. Gy.: Matematika-fizika osztályba jártam, szerettem a reál tárgyakat: matek, fizika, kémia, de a tizedik osztályban hirtelen belépett az életembe a szerves kémia, a szerves anyagok felépítése, sokszínűsége, mely megragadta a fantáziámat, és akkor eldöntöttem, hogy ebbe az irányba szeretnék elindulni.

J.: *Szereti tanítani a bartókos diákokat?*

D. Gy.: Igen, mert egészen más, hogy az anyanyelvemen tanítok egy olyan közösségben, amihez úgy érzem, hogy én is tartozom.

J.: *Mióta tanít?*

D. Gy.: Ez a 27-ik év.

J.: *Tanított ezelőtt más iskolában?*

D. Gy.: Igen, 26 év sok idő. Tanítottam a megyében több helyen is: Medvesen, Újmosnicán, Óteleken, Billéden, a Gerhardinumban, és a Művészeti Líceumban.

J.: *Mennyivel volt más a rendszerük?*

D. Gy.: Romániában az iskolarendszer eléggé egységes, és nem szeretném minősíteni azokat az iskolákat, ahol eddig tanítottam.

J.: *Ott volt suliujság?*

D. Gy.: Én a suliujság „intézményét” a Bartókból ismerem a gyerekeim révén, hiszen ők is szerkesztették annak idején, és már régóta olvastam általuk.

J.: *Milyen eredményei voltak licis éveiben kémiából?*

D. Gy.: Nagyon régen voltam diák, de arra emlékszem, hogy megyei olimpiászokon mindig részt vettem, és dicséretet is kaptam.

J.: *És a többi tantárgyból?*

D. Gy.: Mindenből tanultam, úgyhogy a líceumi évek alatt az első három hely valamelyike az enyém volt.

J.: *Akkor már gondolta, hogy kémia tanárnő lesz?*

D. Gy.: A líceumban csak azt tudtam, hogy a kémia a választott utam.

J.: *Mi volt az úgymond „legbátrabb” tette licis éveiben?*

D. Gy.: Én egy más rendszerben jártam iskolába, ahol még nagy büntetések jártak bármilyen kihágásért, és ha jól emlékszem, bármennyire unalmasnak is tűnik, semmi érdekes nem történt sem velem, sem az osztályban, pedig harminchatan voltunk osztálytársak.

J.: *Mikor érezte úgy, hogy eltalálta Cupido nyila?*

D. Gy.: Hát ez nagyon régen lehetett, mert időközben a gyermekeim is felnőttek, ezért most már inkább ők lehetnek kitéve Cupidó nyilának.

J.: *Tervez valamit Valentin napra?*

D. Gy.: Az nagyon nem jó, ha valakinek a szerelme csak adott napokon jut eszébe, de azért egy különleges csoki mindig befér.

J.: Ön szerint mi a legfontosabb egy párkapcsolatban?

D. Gy.: Mivel az idén egy kerek házassági évfordulót fogunk ünnepelni, ez egy kis számvetésre is késztet, mert ahhoz, hogy egy párkapcsolat jól működjön hosszú távon, szerintem fontos a tisztelet, szeretet, közös érdeklődés, a kommunikáció, és még sorolhatnám.

J.: Üzenne valamit azoknak a diákoknak, akiket tanít? Vagy akár az összes líceumi tanulónak?

D. Gy.: Érdemes tanulni a kémiát, mert azon túl, hogy érdekes, és a mindennapokban is használható tudást ad, megtanítja a diákokat józanul és logikusan gondolkodni. Idézném Oláh György Nobel-díjas kémikust: „Nem kell mindenkiből tudóst nevelni, de valamilyen alapvető tudományos ismeretre mégis mindenkinek szüksége van... A jó tudományos alapképzés a legjobb befektetés.... és ahogy a világ alakul, a természettudományos tárgyak... nem elhanyagolható fontosságúak.”

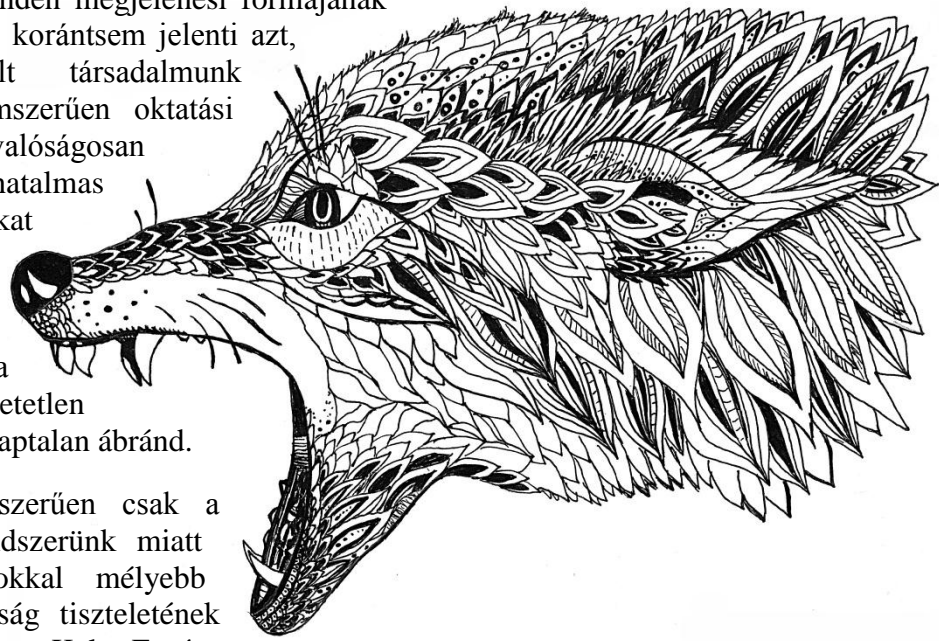
J.: Köszönöm a beszélgetést!

G. Bea

Szabadság az iskolában

Meggyőződésem, hogy diáktársaim túlnyomó többsége számára a címben megjelenő két fogalom tökéletesen összeférhetetlen. Attól tartok, sok szempontból megkérdőjelezhetetlenül igazuk van, próbáljuk hát e jelenséget megérteni.

Tagadhatatlan, hogy a rendszerváltás óta rengeteget javultak az állapotok a hazai iskolákban. Ma senkinek nem fognak keresztet vágni a hajába, ha az túl hosszúnak (s ebből kifolyólag indecensnek, osztályellenségeskedésnek) minősül. Nem kötelező többé karszámot hordani, a lányok hajpánt nélkül is beléphetnek az iskolába. Az egyéniség minden megjelenési formájának gyűlölete ma sokkal korlátozottabb, bár ez korántsem jelenti azt, hogy eltűnt volna. Túlhierarchizált társadalmunk legkellemetlenebb jellegzetességei értelemszerűen oktatási rendszerünkben is felismerhetők, valóságosan virágoznak. Bizonyos pedagógusoknak hatalmas elégtétel védtelen, kiszolgáltatott diákokat megalázni, ezt természetesen bármilyen következmény nélkül megtehetik. Legtöbb iskolában a szólásszabadság nevetséges sznobságnak minősül, az a gondolat, pedig, hogy ezeknek a telhetetlen kölyköknek netalántán jogaik lehetnének, alaptalan ábránd.

Nem állítom, hogy mindez egyszerűen csak a rosszindulatú, visszamaradott tanügyi rendszerünk miatt lenne így, meglátásom szerint itt sokkal mélyebb problémáról van szó. Az egyéni szabadság tiszteletének ugyanis nincs hagyománya térségünkben, Kelet-Európa egyik legalapvetőbb rendellenessége pont a túlzott kollektívizmus. Olyan helyen élünk, ahol a rend értékesebb a szabadságnál, ahol a bizonytalan és általában megkérdőjelezhető közérdek bármilyen egyéni jogot fölülr. Ilyen körülmények között nem meglepő, hogy iskoláink sokkal inkább a nemzeti (legyen az ilyen vagy olyan) kontinuitás fenntartásával foglalkoznak, mint tanulók személyes fejlődésével, ahogy az sem furcsa, hogy némely diák hajviselete, ruházata sokkal inkább válhat vita tárgyává, mint szellemi gyarapodása.

Valós szabadság itt egyértelműen nincs, talán csak halvány nyomáról beszélhetünk. A fájdalmas valóság pedig az, hogy ez csupán miattunk lehet így. Passzivitásunk, érdektelenségünk miatt. Számtalanszor láttuk már, mennyi „jót” alkothat egy elnyomásban nevelkedő generáció. Ne gyártsunk hát többet.

#Zalán

(Megjelent a Vasárnapban, 2017. január 29., XXVII. évfolyam, 5. szám)

AJÁNLÓK

Megmaradt Alice-nak (Still Alice)

Szereted a dramatikus filmeket? Kíváncsi vagy, hogy milyen lehet egy Alzheimer-kóros ember utolsó éve, hogy hogyan fogadják egyes emberek a hirtelen bekövetkező fordulatot az életükben? Ha igen, akkor érdemes ezt a filmet megnézned! (S ha nem, akkor is!)

A 2014-es alkotás, amely egy novellán alapszik, Alice Howland (Julianne Moore) egyetemi oktató 50. születésnapjától mutatja be a történeteket. Ekkor a főszereplő egy átlagos művelt nő, akinek néha lapszusza van. Három gyerekes anya, ezek is különbözőek; rövid bepillantást nyerhetünk mindegyikük életébe. Alice-nak hamar romlik a memóriája, vannak rosszabb, illetve jobb napjai. Közben kiderül, hogy betegsége genetikailag öröklődik, így a gyerekei is veszélybe kerülnek.

A film nagyon realistán mutatja be a betegség lefolyásának szakaszait a főszereplő életében. Bemutat néhány meglepő megoldást, hogy hogyan gyakorol, hogy ne felejtse el mindent; miket tesz azért, hogy ne legyen teher a családja számára, de ugyanúgy észrevehetjük lelki állapotának romlását is bizonyos élethelyzetekben.

Véleményem szerint ez egy nagyon jó film, hiszen Julianne Moore egy kiváló színésznő, s érdemes megnéznie bárkinek, aki „csípi” a drámát, vagy egyszerűen csak kíváncsi a témára. Jó filmnézést kívánok!

Idéppálya (Nerve)

Mi az a dolog, ami nélkül soha sem hagyod el a házat? A telefonod. Mi az, ami nélkül a telefonod értéke csökkenhet? Internet. Mi az, ami manapság lefoglalja a fiatalokat? Online játékok.

Ismerd be! Az első dolog, ami előtt bárhova is elmennél az az, hogy megbizonyosodj róla, hogy a telefonod fel van töltve, és hogy nálad van. Mi az első dolgod, amikor megérkezel a célponthoz? A következő:

„– Van wifi?

– Van.

– És nem tudod véletlenül, hogy mi a jelszó?”

Egy online játékról lesz szó. Ugye ismered az „Igazság, vagy tett” játékot?

Erről lesz szó a filmben, csak ott nem létezik olyan, hogy igazság (a szó egyetlen értelmében sem). Egy végzős lány, Vee (Emma Roberts), és egy számára ismeretlen srác, Ian (Dave Franco) „rabjai” lesznek a játéknak. Ennek lényege az, hogy teljesíteniük kell azokat a tetteket, amiket a nézők szabnak meg. Ha megteszik, a tette szabott pénzmennyiség az övéké lesz. Ha meghátrálnak, mindent elveszítenek, amit eddig megnyertek. Azonban a játék nem ennyire egyszerű. Sokkal, de sokkal több sötét titkot rejteget, amit neked kell majd felfedezned a két kedvenc játékosal. Mit tennél, ha mondjuk egyik nap felébrednél, és már nem te lennél, mert elveszítenéd az egyéniséged? Mit tennél, ha egy nap csak úgy eltűnne az összes megtakarított pénz? Mit tennél, ha valaki irányítaná az életed?

Ha megnézed a filmet, fogadok, hogy felismered a mi generációnkat benne. Robotok, foglyok vagyunk, virtuálisan éljük az életünket. Ha elmész egy híres koncertre, ott van az a kísértés és kényszerérzet, hogy ezt valahova posztolnod kell. Egy selfie minden nap. Szórod a lájkokat, akkor is, ha egyáltalán nem tetszik az, amit éppen lájkoltál. De azért kedveled, mert akkor ő is kedvelni fogja a tiédet, és így sokkal több hozzászólásod lesz. Most már csak erről szól.

Ez a film csak nyomatékossítani fogja benned azt, hogy mennyire függünk okostelefonjainktól. Úgy pörög le előtted minden a filmben, mint ahogy az életünk az alatt, hogy nyomogatjuk a telefonjainkat. Ígérem neked, hogy az alkotás végéig benned lesz az a feszültség, amit a szereplők is átélnek.

„I dare you to watch this movie.”

– ACCEPT – DECLINE –

Szilvi

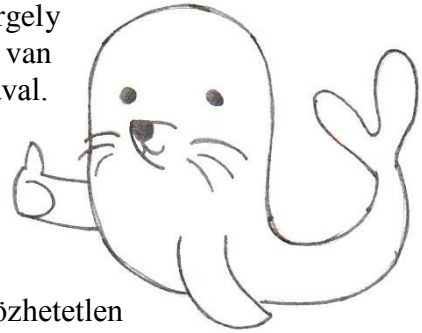
Színház

A néző élete és halála felszínes és ártatlan történetekben elmesélve

„Le kellene mondanom a színészekről. Fel kellene építenem egy örült történetet a nézőkkel!”

Megragadó, különleges produkciót láthatnak a temesváriak a Csíki Gergely Állami Magyar Színház művészeinek előadásában. Nem mindennapi élményben van része a látogatónak, hiszen az előadás alatt szembetalálja magát nézői önmagával. Számptalan alak, esemény, gondolat ismerősnek tűnhet. Fura deja vu érzések kavarghatnak benne, amikor a közönség a saját tükörképét látja. A sötétben ülő, arctalan néző élete hirtelen középpontba kerül, azt az érzést keltve, mintha a reflektor időnként felé irányulna, és előbukkanna a sötétben megbújított valódi énje, tele hétköznapi gondokkal, érzelmekkel.

A tartalmas mondanivaló, az események pergő sokasága, és a nélkülözhetetlen humor együttesével, röpké időnek tűnik az amúgy hosszadalmas előadás. Legfőképpen azoknak ajánlom, akik kedvelik a modern megoldásokat és a nem mindennapi történeteket.

P. Timi

SOROZAT

The Flash

„My name is Barry Allen and I am the fastest man alive. To

the outside world, I am an ordinary forensic scientist, but secretly with the help of my friends in S.T.A.R. Labs, I fight crime and find other meta-humans like me.”

Central City-ben Harrison Wells részecskegyorsítója nem elképzelése szerint működött, felrobbant. Olyan komoly következményei lettek a nagy hibájának, mint a metahumánok létrejötte. Az érintett személyek emberfeletti képességekre tettek szert, de Barry Allen az egyetlen, aki nem bűnözésre vagy bosszúra használja őket. Ő a városát védi a hihetetlen gyorsaságával a gonosszá vált metáktól. Az úgynevezett „gyorshajtó” a S.T.A.R. Labs-ben dolgozó barátai segítségével fejleszti képességeit, és egy idő után már bármi ellen megvédi Central City-t. Identitása titok a város számára, csak a hozzá közel álló személyek tudják az életét megváltoztató titkát. Legfőbb célja az, hogy megtalálja a gyorshajtót, aki megölte az anyját gyermekkorában. Apját börtönbe zárták, mert őt vádolták a gyilkossággal, így a fiatal Barry egyedül maradt. A szülők megbízható barátja, Joe West lett a gondviselője. Azóta is szerelmes Iris-be, Joe lányába, akivel együtt nőtt fel. Kapcsolatuk sok váratlan fordulatot szenved a fiú újdonsült képessége miatt. Caitlin, Cisco és Dr. Wells tudományos szemszögből vizsgálják a gyorshajtót. Joe a rendőrség információjával segít be, Iris pedig az a személy, aki tartja a lelket Barry-ben.

A sorozatban felfedezhetsz szerelmet, drámát, akciót, kalandot, sci-fi-t, és mindent, ami szórakoztat. Egyetlen hátránya, hogy függőséget okoz, úgyhogy ajánlok mellé néhány tál popcorn-t és önuralmat, ha sok a tanulnivalód.

G. Bea

A parkolóba kanyarodva észrevettem, hogy egy kisteherautó, amelynek vezetőülésén egy kutya ült, gurulni kezd – éppen egy gyalogos felé. Az asszony nem érzékelte a veszélyt, ezért a kűrtre tenyereltem. Éppen idejében nézett fel ahhoz, hogy elugorjon a jármű elől, amely aztán a járdaszegélynek ütközött, és megállt.

Odasiettem a nő mellé, hogy megnézzem, nem esett-e baja.

– Jól vagyok – nyugatott meg. De ha az a kutya nem dudál rám...

Cassandra Clare: *Csontváros*

„A fiú soha többé nem sírt, és sosem felejtette el, amit megtanult: szeretni egyet jelent a pusztítással, akit pedig szeretne, az elpusztul.”

A tizenöt éves Clary Fray aligha számít arra, hogy amikor elindul a *Pandemonium* nevű New York-i klubba, gyilkosság szemtanúja lesz. Az elkövetők három, bizzarr fegyverekkel hadonászó, és különleges tetoválásokkal borított tinédzserek. A holttest azután eltűnik a semmibe. Nehéz kihívni a rendőrséget úgy, hogy semmi, még egy vércsepp sem bizonyítja azt, hogy egy fiú meghalt, és a gyilkosok mindenki más számára láthatatlanok. De fiú volt-e egyáltalán az áldozat?

Így találkozik először Clary az árnyvadászokkal, akik azért küzdenek, hogy megszabadítsák a Földet a démonoktól. Közéjük tartozik az angyali külseje ellenére bunkó módjára viselkedő Jace is. Akarata ellenére, egy nappal később Clary már bele is csöppen Jace bonyolult világába, hiszen az édesanyját elrabolják, őt pedig megtámadja egy démon. De mit akarhat egy démon Clary-tól és az édesanyjától, két hétköznapi embertől? Hogyan tett szert egyszerre Clary a Látásra? Az árnyvadászok tudni akarják...

Ezt a könyvet leginkább azoknak ajánlom, akik szeretik a természetfeletti történeteket. A cselekmény nagyon izgalmas: egy új szemszögből mutatja be a hétköznapi világot. Nekem nagyon tetszett ez a könyv. Tele van váratlan fordulatokkal.

(A *Csontváros* „A végzet ereklyéi” című könyvsorozat első kötete.)

Fegyver volt nálad

Azt hittem érdekel.
Azt hittem, ott a szikra.
De több volt ennél.
Fegyver volt nálad,
S ezt kihasználtad.

Virágból volt s tetszett,
Amíg lelke felébredt,
Két szemem kiszéledt:
Nem te voltál.

De utólag azt hitted...
Azt hitted, mi?

Azt hitted, mi?
Azt hitted, megszabadulsz,
Azt hitted, felszabadulsz,
De a pokol felszabadult.
Utunk elkanyarult.

Azt hitted, mi?
Azt hitted, jól leszel,
Azt hittem, leszünk.
Megszűntünk.

Azt hitted, mi?
Azt hitted, rólad szól.
Tévedtél.

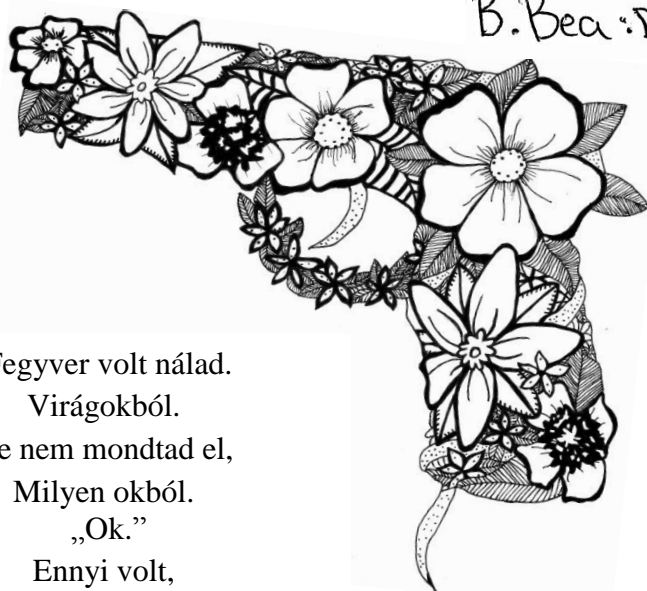
Azt hitted, mi?
Éreztem.

Azt hitted, mi?
Azt hittem ismerlek.
Azt hittem hibázunk,
De ezen túllátunk.
Nem vagyok golyóálló:
Hiányzik a mellény.

Fegyver volt nálad.
Virágokból.
De nem mondtad el,
Milyen okból.
„Ok.”
Ennyi volt,
S megszűntünk.
Két betű egy story végén,
Mint egyetlen túlélő, világvégén.
Azt hittem ismerlek.
Azt hittem mi vagyunk,
Nem kell ragyognunk.

Fegyver volt nálad.
Nem vagyok
golyóálló,
Mégis használtad.

Azt hittem, Mi.
Azt hitted, mi?

B. Bea :D

Metzi

Csak te, meg ő

„Nem létezett más, csupán ő meg én, a szél, a tenger moraja, és a gyönyör, hogy a karjában lehetek. Mintha egész életemben csak arra vártam, csak azért éltem, álmodtam, aludtam, ettem és lélegeztem volna, hogy e pillanat ütötte résen át kikukucskálhassak az élet végtelen folyamából. Még ha száz évig élnék is, az sem érne fel ezzel a röpke, időtlen élménnyel.” (Nora Roberts)

Február 14-e van. Valentin-nap. Az év azon napja, amikor mindent „rózsaszín felhők” borítanak. Szerelmes párok ezrei ünneplik, meglepve egymást különlegesebbnél különlegesebb ajándékokkal. Ez az időszak nemcsak a város mindennapi életét dűlja fel, hanem a szociális oldalainkat is! Egyesek szerelmes idézeteket írnak egymásnak, a közösségi oldalakon megosszák, hogy mit kaptak ajándékba párjuktól, vagy képeket tesznek közzé magukról. Másrészt, ott van a szingli, vagy egyszerűen csak passzív oldal is. Az előző kategória azokat az embereket foglalja magába, akik éppenséggel nem élnek párkapcsolatban, és szemmel láthatóan megviseli őket ez a tény, mivel bizonyos mértékben irigykednek azon, hogy mások boldogságban élnek. Ezek a tipikus „Egyszer úgyis szakítani fogtok!” képet megosztó emberek. De ott vannak a passzívak is, akik közé úgy érzem, hogy én is tartozom. Ők azok, akik vagy szinglik, de nem zavarja őket, hogy ezt a címet viselik, vagy párkapcsolatban élnek, de nem tulajdonítanak olyan nagy jelentőséget ennek a napnak.

Számodra mit jelenet ez az ünnep? Szerinted különleges jelentősége van? Gondolkozz csak el egy kicsit rajta...

Őszintén, nekem a Bálint-nap ugyanolyan, mint az összes többi. Függetlenül attól, hogy kapcsolatban élek, vagy sem. Mindig az volt a véleményem, hogy nincs szükség egy különálló „szerelmesek napjára” azért, hogy megmutassam a páromnak, hogy én mennyire szeretem. Mutasd meg neki minden nap, mennyire szereted. Legyen az egy apró meglepetés által, vagy akár együtt töltött percek keresztül. Egy egyszerű SZERETLEK is megteszi hatását. ☺

Ha már az együtt töltött pillanatokról van szó... Sokszor mondják azt, hogy egy tartós kapcsolat titka az, ha minél több időt vagytok együtt, és minél jobban megismeritek egymást. Egyetértek ezzel az állásponttal, ugyanis ha elgondolkodom rajta, végülis igaz. Utazzatok, nézzetek filmeket, sétáljatok, nevessetek, hülyéskedjete együtt. Gyűjtsetek sok élményt, amire majd visszaemlékezve mosoly jelenik meg arcotokon. Mert ez az a dolog, amit nem vehet el tőletek senki, ami igazán értékes!

Dr. LóvÉna

Az a bizonyos három perc

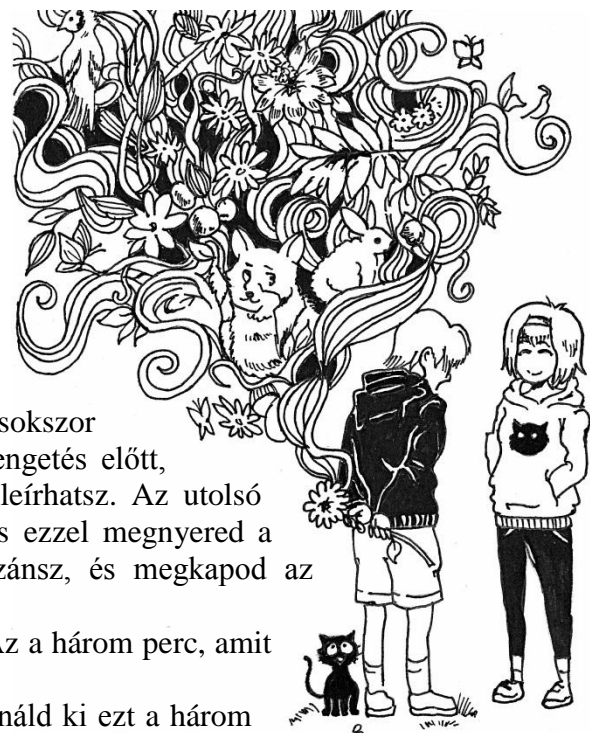
A boldogság a nagy dolgokból és az apró örömekből áll. Talán nem is sejtöd, hogy az apró dolgok milyen sokat számítanak. Milyen sokat ér egy hópehely, egy apró gesztus, egy falatnyi kenyér, vagy akár három perc.

Gondoltál már arra, hogy mennyi mindennek örülhetsz a világon? Hogy mennyit érnek az apró örömei? Hogy mennyi mindent tehetsz három perc alatt?

Az a bizonyos három perc. Az a bizonyos három perc, amit sokszor nem értékelünk, pedig nagyon fontos. Az utolsó három perc a csengetés előtt, amikor eszedbe jut egy válasz a teszt közben, amit még gyorsan leírhatasz. Az utolsó három perc egy matekversenyen, amikor egy alpontot kijavítasz, és ezzel megnyered a versenyt. Az a három perc, amit a haláloed előtt imádkozásra szánasz, és megkapod az üdvösséget.

Az a bizonyos három perc akár dönthet élet és halál között. Az a három perc, amit még kibírsz, és utána kimondhatod: Megcsináltam! Képes voltam rá!

Minden egyes három percnyi kitartással erősebb leszel. Használd ki ezt a három percet, mert nem tudhatod, hogy még hányszor lesz rá alkalmad.

Zuzsi

Mikor mi is az a „szerelem”?

Gondolkodtál már azon, hogy mi is az a szerelem? Igen. Igen; tudom. Két ember kötődik egymáshoz. Pillangók a gyomorban, mosolyok, ölelések, csókok, örült tervek, hiányérzet ha Ő nincs melletted, irigykedés semmiségekért, kacajok, biztonságérzet, öröm... Mély szeretet. De mit is jelent ez tudományos szempontból? Vagy van-e egyáltalán olyan, hogy tudomány, ha szerelemről beszélünk? Gondolkodtál már komolyan ezen a kérdésen? „Mi a szerelem?” Én igen, ezért utána is néztem pár dolognak.

Helen Fisher (antropológus) vizsgálatokat végzett, hogy megválaszolhassa kérdéseinket. Szerinte, a szerelem nem a szívben, hanem az agyban dől el, annak ellenére, hogy piros szívekkel ábrázoljuk ezt az érzelmet. „A szerelem

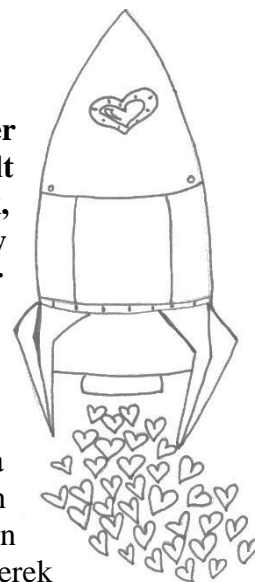
mint olyan, régről tudott, nem a szívben rejtezik. A mellkasunkban lüktető húsdarab bizony nem több biológiai motornál, a szerelem helye a fejben van. Mégis mostanság mindent a kis rózsaszín/piros szívek öntenek el, ami nem feltétlenül rossz, hiszen valószínűleg nem örülnénk egy stilizált agyvelő alakú csokoládénak.”

Az agyban található boldogsághormon – dopamin – szintje megemelkedik. Fisher kiderítette, hogy a „friss szerelmes” ember, kábítószerfüggőhöz hasonló tüneteket mutat. Ettől függetlenül, a szerelem nem teszi függővé az embert, pedig nekünk igenis úgy tűnik. Ez csak egy ősi mechanizmus elősegítése, amelynek célja az utódnemzés. A pszichológiában azt is megállapították, hogy a szerelmes párok egy idő után egymáshoz hasonlóan viselkednek.

Természetesen a szerelem azért nem magyarázható ilyen egyszerűen, de napjainkban a magyarázhatatlant is tudományosan próbálják bizonyítani, csupán azért, hogy a kíváncsi emberek csodálkozhassanak.

Ha ez a szó elhangzik, sok kérdés is feltevődik bennünk: „Van olyan, hogy az Igazi, a nagy Ő? Mit érzek? Mikor talál el engem is Cupido nyila?” Amióta a Föld kerek, senki nem tudott egy olyan választ adni, ami mindenkit kielégítene. Mindenki a saját véleményével él, s ez így is van rendjén.

De ha nem élne bennünk ez a megmagyarázhatatlan érzés, nem lenne művészet, ami nélkül nem lenne értelmes élet a Földön. Vagy ha lenne is, azt mondom, hogy száraz és monoton lenne. Versek, novellák, regények, zeneművek, festmények, szobrok jelképezik mind a szerelmet. És rengeteg van belőlük. Az örömök, csalódások mind művészetbe vannak öntve. A művészet a szerelemnek nem a tudományos oldalát írja le, hanem azt, ami megmagyarázhatatlan számunkra, amit próbálunk megfejteni, de soha nem sikerül.

G. Bea

DIY fürdőbomba

Hozzávalók:

1 csésze szódabikarbóna, ½ csésze citromsó, ½ csésze keserűsó, 4 kiskanál illóolaj, 3 kiskanál olívaolaj, 6 csepp ételszínezék, műanyag forma

Elkészítés:

1. Keverd össze az olajokat az ételszínezékekkel egy tálban.
2. Keverd össze egy üvegtálban a száraz összetevőket, keverés közben fokozatosan add hozzá az olajkeveréket.
3. Az így kapott keveréket nyomkodd bele a műanyag formába és hagyd állni.
4. Ha készen van, dobdd bele a fürdővizedbe.

B. Bea :D

Vízesés

Mind lezuhanunk. Csak képzelj el, ahogy 7.479.381.916 apró lélek folyik végig, amíg kiszalad az út a lába alól. Amíg már nincs mi visszatartsa, nincs visszaút, csak zuhanás.

Most pedig képzelj el, hogy már többen zuhanunk, több helyen, különböző okokból, s minden másodpercben nő a zuhanók száma. Együtt vagyunk, mégis egyedül érezzük magunkat. Sok apró lélek, fogván egymás kezét, míg az élet, a gravitáció húz lefelé egy mély szakadékba, örök nyomot hagyva bennünk. Nem tudunk visszajutni. Elindultunk egy úton, meghoztuk döntéseinket, s mégis hova kerültünk? Le, a mélybe, hogy aztán próbáljunk ismét felszínre úszni, de már soha sem jutunk fel oda, ahonnan kezdtük. Elúszott a pillanat, megsérültünk, s nem segíthet rajtunk már senki, csak a velünk ölelkező vízcsepp, egy másik zuhanó lélek. A lényeg az, hogy ne engedjük el, mert akkor egyedül leszünk. Egy a sok közül.

Lehet, hogy rajtunk múlik, de lehet, hogy nem. A zuhanás bekövetkezik mindenkinél, bármennyire is próbáljuk ezt megakadályozni. Nem tudsz megállni, ha már a folyóba kerültél. Nem te vagy az ellenállás, gátak pedig maguktól nem épülnek, csak miután egyes utakat bejártál. Azután kezded építeni az akadályokat, megteszel mindent, hogy ne juss ugyanabba, vagy esetleg egy hasonló helyzetbe, de amennyiben szeretnél az életeddel valamit kezdeni, és mersz újabb és újabb kockázatokat vállalni, egy-egy zuhanás kihagyása esélytelen lesz. De ez a normális. Tapasztalat, tanulás, ismétlés.

Zuhanunk, kapaszkodunk, s készülünk egy újabb vízesésre. Egyet túléltünk, anélkül, hogy a mélybe kerüljünk. Erősek vagyunk, vagy esetleg harcosok? Mindent megpróbálunk, hogy boldogok legyünk, hogy lássuk csak a dolgok jó oldalát, mégis sokszor nehéz. Majd jön a következő vízesés, talán egy egész vízesés-sorozat. Csonkulunk, s soha sem fogunk visszafordulni, a gravitáció nem fog megállni, és a folyó sem. A bolygó megmarad, akkor is, ha eltűnünk. A harcosok felszínen maradnak. A nyomokat nem téphetjük ki magunkból. Ott maradnak, mint a barlang falaiba vésett hieroglifák.

Folyunk, esünk, kapaszkodunk, harcolunk. Majd a pára az utolsó, amikor már azt hiszed, hogy felszabadult minden stressz, s ismét érzed, hogy nem a lelkek között vagy, hanem egy a sok közül, egy ismétlődő ciklusban. Zuhansz.

Körmese

Tudjátok, Valentin-napon mindenholn olcsó sztorikat nyomnak belénk az igaz szerelemről, a nagy, életre szóló és mindent elsöprő rózsaszínű felhőről. Ezért úgy döntöttem, hogy ebben a körmesében nem a feneketlen szerelem lesz a téma, hanem pont ennek ellentéte. Nem is húzom tovább a sorokat, kezdjük is...

Volt egyszer egy ember, szakálla volt kender, és ... szóval föbelötte magát. Annyi szakálla és ősz haja volt ennek az emberkének, hogy hiába lőtte föbe magát, a golyó nem jutott a koponya közelébe. A golyó kikerülte az ember koponyáját és kiment az ablakon. Nem volt lába, ezért nagyott esett, de amikor felébredt, akkor valami különlegeset látott. Egy embert. Ez az ember nagyon szomorú volt, mert mindig elvesztette a szemüvegét. Ezért eldöntötte, hogy kontaktlencsét tesz magának, amit már nehezebb elveszíteni, és leült egy kávéra.

A kávé nagyon forró volt és megégette a száját. Így elment a Déli-sarkra és beledugta a fejét a jeges vízbe, ahol pingvineket látott. De a pingvineket pont abban a pillanatban felfalta egy gyilkos bálna; egyetlen túlélő sem maradt. De akkor hirtelen megjelent az égen a hős unikornis és megmentette a pingvineket a gyilkos bálna harapásától. Aznap este mind szivárványt vacsoráztak. Valahogy a szivárvány-vacsora nem esett jól a pónilónak, így rosszul lett és hányt egy kis szivárvány-csillámot a kurutty WC-be. Ezután a WC arannyá változott és megtelt Skittles-szel a világ.

Majd oszi órán kiderült, hogy ha még egy hiányzásod lesz, akkor nem fognak lezárni tornából. Úristen! És akkor mit kezdek az életemmel, ha nem zárnak le tornából? Erre a kérdésre egyszerű a válasz: felesége leszek egy tornatanárnak!

Metzi

Mini-hólabda

Andrásy Nóra kérdezi Ujj Evelintől:

– Hány hiányzásod van?

– 23.

Ujj Evelin kérdezi Pál Brigittától:

– Mit vettél magadnak utoljára?

– Csokit.

Pál Brigitta kérdezi Szilágyi Ricsitől:

– Mi az újévi fogadalmad?

– Hogy többet tanulok.

Szilágyi Ricsi kérdezi Horváth Brigittától:

– Adod a matek házit?

– Nem. Tanulj meg tanulni, és írd meg a matek házit.

Horváth Brigitta kérdezi Pataki Zoltántól:

– Mikor fogsz reggelit készíteni nekem?

– Majd meglátjuk.

Pataki Zoltán kérdezi Andrásy Nórától:

– Mikor szeretnéd, hogy főzzek neked?

– BÁRMIKOR.

Andrásy Nóra kérdezi Agoston Alextől:

– Miért hallgatsz Satra B.E.N.Z.-t?

– Mert tetszik.

Agoston Alex kérdezi Jakab Lorándtól:

– Miért mész kanotázásra?

– Mert a többiek is mentek, de már nem mennek, úgyhogy én sem.

Jakab Loránd mondja Morocza Zolikának:

– Lassen Sie das Zigaretten!

– Nein, nein, nein.

ANDRÁSY

szeretsz valakit, akkor bármit megbocsátasz neki, mert megérted és segíteni akarsz rajta. Elfogadod gyengeségeit, problémáit, és ha eltávolodik tőled, nem ijedsz meg, és adsz neki még egy „lökést”, hanem átgondolod az okát, majd „visszahozod” őt. Senki sem szalad el, ha érzi azt, hogy szeretik! Fontos: annak van a legnagyobb szüksége szeretetre, akit a legnehezebb szeretni.

Legjobban akkor látszik a különbség a szerelem és a szeretet között, amikor egy párkapcsolatnak vége van. Ha megteszel mindent annak érdekében, hogy elfelejtsd párod, vagy rosszabb esetben bosszút akarsz állni rajta, kívánod a szenvedését, kibeszéled, kicsúfolod, akkor bizony volt szerelem..., de kihasználássá vált.

Ennek ellenére, ha kedves maradsz hozzá, csak jót kívánsz neki, bármikor segítesz rajta, ott vagy, ha szüksége van rád, megérted és megbocsátasz bármit, akkor szeretted és szereted; akkor is, ha már nincs szerelem köztetek... Néha felfoghatatlanul nehéz megbocsátani: sértéseket, kihasználást, csalást, kibeszélést, hazugságot... DE lehet.

Ha szeretsz, az neked csak jó lehet; a szeretet által vagy felsőbbrendű.

Legyen a mai nap nem csak a rózsaszín szívecskék és a szerelmesek napja...

Szeretni lehet szülőt, barátot, vagy bárkit, akinek szüksége van rá. Elvárod, hogy szeressenek? De te szeretsz?

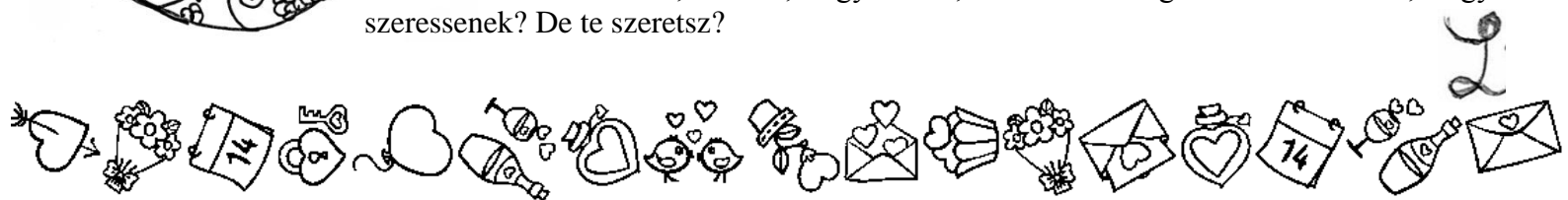
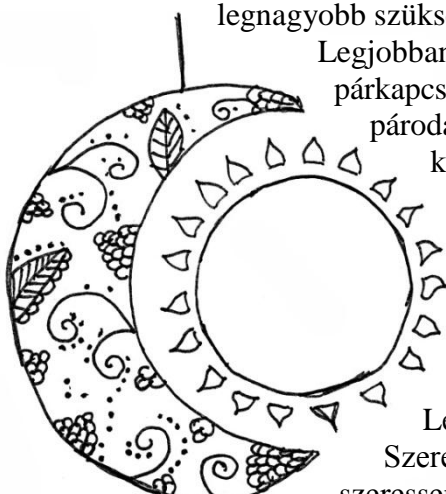
Szerelem vagy szeretet?

Történt már veled olyan, hogy egy bizonyos VALAKI annyira behatolt a szívedbe, hogy őt láttad mindenhol? Minden gondolatod hozzá vezetett, vele álmodtál, ő jutott eszedbe először minden reggel, az ő arca villant fel emlékeidben egy felmérő közben (a lecke helyett), vagy mindig csak róla szerettél volna beszélni? Ez a szerelem (ha nem épp egy tömeggyilkosról van szó, aki a következő áldozatát szemelte ki...). Visszatérve a mai nap témájához, előbb-utóbb mindenkit utolér a szerelem, és megismeri azokat a különleges érzéseket, amelyek vele együtt járnak.

és olyan is maradjon.

A szeretet más. Valóban, a két szó hasonlít: *szerelem* és *szeretet*. Gyakran keverjük a két szó jelentését, értelmét, vagy teljesen megfeleltetjük egymással. A szeretet sokkal több, mint egy kedves, hízelgő hang, vagy egy „szépen becsomagolt” üres lélek. A szeretet nem vár viszonzást, a szeretetben nincs irigység, elvárás, féltékenység, versengés, vagy hibáztatás. Ha

Körkérdés

A világon kétféle ember van. Aki ugrándozva, fülig érő mosollyal várja a Valentin-napot, és olyan is, akinek a szeme 360 fokban átfordul, amikor meghallja ennek a bizonyos ünnepnek a nevét. Vagy mondhatjuk úgy is, hogy vannak azok, akik párkapcsolatban élnek, és vannak, akik nem. Idén is eljött ez a nap, ezért megkérdezném: *Mit tennél, ha egy napra megszerezhetnéd Cupidó nyilát?*

P. S.: Megmutatnám neki a nyíllal, hogy merre van a pokol.

A. N.: Belészúrnám úgy, hogy szerelmes legyen valakibe, és az ne viszonzza.

Gy. N.: Felhasználnám titkos fegyvernek.

H. Sz. K.: Elégetném, hogy ne kelljen több embernek szenvedni.

P. R.: Meglőnék vagy 10 fiút vele.

B. B.: Összevissza lövöldöznék, amíg az emberek bele nem bolondulnának.

Gy. K.: Nem szerelemre használnám, hanem meglőnék vele minden egyes embert, akit nem kedvelek.

Sz. G. G.: Felajánlanám árverezésre.

H. B.: Valószínűleg meglőném azt, akit kedvelek.

H. K.: Kiraknám vitrinbe.

N. R.: Agyonlőném magam.

K. E.: Felhasználnám azokra, akiknek nem jön össze a szerelem.

E. G.: Nyílzápor.

I. I.: Összetörném, aztán kemencébe tenném, és elégetném.

S. P.: *gonosz nevetés* Hát fenékbe szúrnám ezt, meg azt...

S. T.: Osztanék kicsi nyilakat azoknak, akiknek szükségük van szeretetre.

Biztos másra is kíváncsiak vagytok a licis társaitok gondolatain kívül, ezért tanáraink véleményét is kiderítettem:

B. Á.: Abszurd helyzeteket teremtenék, és lehunyt szemmel lövöldöznék.

P. A.: Minden magányos embert lelőnék.

K. F.: Elosztanám 3,5 milliárd férfinak, és kilövetném úgy, hogy egyszerre 3,5 milliárd hölgyet elérjen.

T. I.: Hát valakinek a szívét nem találnám el, mert az árthat is. Ki kell próbálni... Ki kell próbálni.

P. M.: 100%-osan élvezném egész nap, és minden szép kislány szívébe lőném.

F. E.: Az iskolában vidám energiát adnék át vele.

B. L.: Mindenkibe egy nyilvesszőt eresztenék, és ott megállítanám a történelmet.

B. K.: Elviselhetőbbé varázsolnám a szerelmi bánatokat, például a szakítást, csalódást.

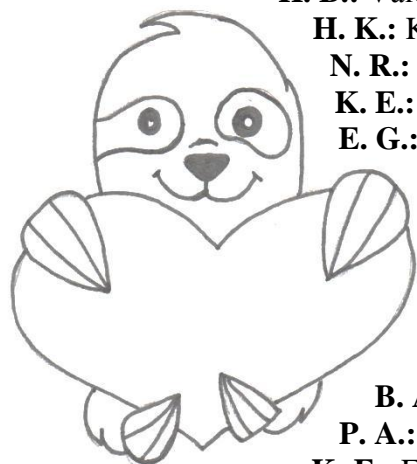
A. E.: Bizonyos embereknél, bizonyos helyzetekben pontosan célba lőném.

N. A.: Semmit.

M. E.: Összevissza lövöldöznék vele a suliban.

V. T. J.: Ha lehetőségem lenne arra is, hogy a világ körül megtaláljam a szomorú embereket, akkor feléjük irányítanám, hogy a szerelem által boldogok legyenek.

B. T.: Először is újra szerelmes nyilacsakákat lőnék minden házastársába, párocskába, hogy ne lankadjon a szeretet tüze, aztán csak hogy kicsit pajkoskodjak, a szerelem nyilát lőném ki Donald Trump-ra, Hillary Clinton felé.

G. Bea

Egy ember nagyon fél a szellemektől, éjszaka mégis a temetőn keresztül kell átmennie a faluba. Óvatosan lépked, amikor egyszer csak kopácsolást hall.

Észreveszi, hogy az egyik sírnál egy fickó a sírkövet vési.

– A francba, a szívbajt hozta rám... Mit csinál itt maga az éjszaka közepén?

– Elírták a nevemet, azt javítom.

Challenge Accepted

I found an interesting challenge that I thought I should accept. Why? Because it's related to an actual dilemma that we go through almost everyday. It's about who we are and who we would like to be. In our case, as students, it might be the hardest question to answer. We have so many chances that we should not take for granted, and we don't know what we should choose. What's going to affect our future, how is it going to turn out if we choose the wrong way? But this is not what the challenge is about.

I do have an image about who I'm going to be, and what am I going to be. But do we know who or what we *don't* want to be?

People change, so you're going to change as well. Maybe not in a good way, but who knows? You could be a wholly new person in five years from now. They say change is good but does that apply to any kind of changes?

I don't want to become someone who doesn't know what is going on in her life. Someone who is out of place all the time. I feel like I've finally found my way and my place to be. Being lost is an awfully frustrating feeling. But wandering does good to you sometimes because you can get somewhere you have never thought about going to. And who knows, that might be the place you always wished for.

I don't want to work at a place I loathe. I guess it would be a struggle, to even do something right at a place you don't even want to be at. That, ladies and gentleman, is what we call torture.

I don't want to end up as an old lady with 99 cats, nothing else to do than watering my plants and talking to them. I don't want to be a bore, and to have noone to hang out with in the end. I want to keep my

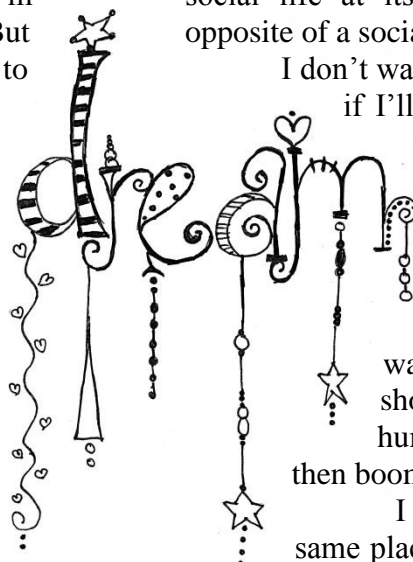
social life at its highest. I don't want to be the opposite of a social butterfly.

I don't want to be a procrastinator anymore, or if I'll still be, then I don't want to do it too often to balk my work.

I don't want my happiness to depend on anyone, or I don't want to depend on anyone for that matter. I learned, by coming a long way, that that's not a good way of finding your happiness. You should never search for it in other humans because they tend to leave and then boom... your happiness is gone too.

I don't want to be in one and the same place all the time. I don't want to work my eight hours sitting on a chair, at the same desk, in the same building, before the same view. I don't want everything to be the same all the time.

These are pretty little things but for me they could change my entire being and mood in the future. They could change me, but probably in a better way. I could sit back, watch and hope that these things will turn out the way I want them to. But neah, the truth is they won't if I don't even attempt at trying to make them work out the way I want them to. And if they still don't work out that way, I can say that at least I have tried, haven't I?

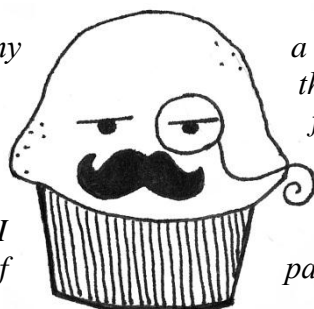
Julia

2016/2017

Firstly, I'd like to wish you a very happy new year and may all your wishes come true. Secondly, I found this post on Brian Eno's Facebook page (Brian Eno is a very appreciated electronic music producer from the UK). I think this post really speaks out to everyone about the negativity that surrounded 2016, but also refers to social highs that happened during this pretty miserable year. Enjoy...

„The consensus among most of my friends seems to be that 2016 was a terrible year, and the beginning of a long decline into something we don't even want to imagine.

2016 was indeed a pretty rough year, but I wonder if it's the end - not the beginning - of

a long decline. Or at least the beginning of the end...for I think we've been in decline for about 40 years, enduring a slow process of de-civilisation, but not really quite noticing it until now. I'm reminded of that thing about the frog placed in a pan of slowly heating water...

This decline includes the transition from secure employment to precarious employment, the destruction of unions and the shrinkage of workers' rights, zero hour contracts, the dismantling of local government, a health service falling apart, an underfunded education system ruled by meaningless exam results and league tables, the increasingly acceptable stigmatisation of immigrants, knee-jerk nationalism, and the concentration of prejudice enabled by social media and the internet.

This process of decivilisation grew out of an ideology which sneered at social generosity and championed a sort of righteous selfishness. (Thatcher: "Poverty is a personality defect". Ayn Rand: "Altruism is evil"). The emphasis on unrestrained individualism has had two effects: the creation of a huge amount of wealth, and the funnelling of it into fewer and fewer hands. Right now the 62 richest people in the world are as wealthy as the bottom half of its population combined. The Thatcher/Reagan fantasy that all this wealth would 'trickle down' and enrich everybody else simply hasn't transpired. In fact the reverse has happened: the real wages of most people have been in decline for at least two decades, while at the same time their prospects - and the prospects for their children - look dimmer and dimmer. No wonder people are angry, and turning away from business-as-usual government for solutions. When governments pay most attention to whoever has most money, the huge wealth inequalities we now see make a mockery of the idea of democracy. As George Monbiot said: "The pen may be mightier than the sword, but the purse is mightier than the pen".

Last year people started waking up to this. A lot of them, in their anger, grabbed the nearest

Source: <https://www.facebook.com/brianenomusic/posts/1543156529031866>

Trump-like object and hit the Establishment over the head with it. But those were just the most conspicuous, media-tasty awakenings. Meanwhile there's been a quieter but equally powerful stirring: people are rethinking what democracy means, what society means and what we need to do to make them work again. People are thinking hard, and, most importantly, thinking out loud, together. I think we underwent a mass disillusionment in 2016, and finally realised it's time to jump out of the saucepan.

This is the start of something big. It will involve engagement: not just tweets and likes and swipes, but thoughtful and creative social and political action too. It will involve realising that some things we've taken for granted - some semblance of truth in reporting, for example - can no longer be expected for free. If we want good reporting and good analysis, we'll have to pay for it. That means MONEY: direct financial support for the publications and websites struggling to tell the non-corporate, non-establishment side of the story. In the same way if we want happy and creative children we need to take charge of education, not leave it to ideologues and bottom-liners. If we want social generosity, then we must pay our taxes and get rid of our tax havens. And if we want thoughtful politicians, we should stop supporting merely charismatic ones.

Inequality eats away at the heart of a society, breeding disdain, resentment, envy, suspicion, bullying, arrogance and callousness. If we want any decent kind of future we have to push away from that, and I think we're starting to.

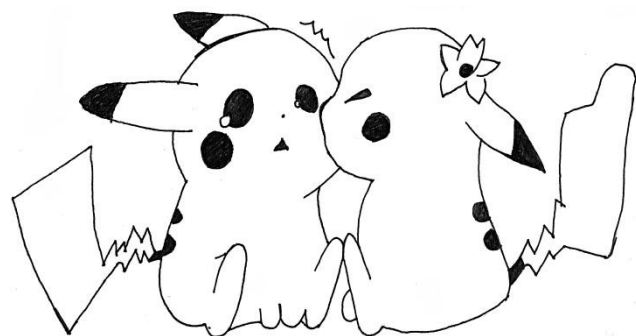
There's so much to do, so many possibilities. 2017 should be a surprising year."

A rövidlátó, szemüveges tanárnő kezdi elveszíteni a türelmét.

- Te, ott hátul. Mikor volt az Aranybulla?
- Tudom is én...
- Mikor volt a tatárjárás?
- Honnan tudjam?
- De hiszen ezt a múlt órán tanultuk. Mit csináltál tegnap este?
- A kocsmban voltam. Megittunk pár üveg sört a haverokkal.
- És ezt csak így kijelented? Hogyan akarsz átmenni a vizsgán?
- Sehogy. Én a vízvezeték-szerelő vagyok, és a fűtőtestet jöttem megjavítani.

#Loli

Aranyköpések

I. Zs.: Gyere, gyere, az élet nem vár.

B. L.: Gergő, te olyan vagy, mint a zsidóban a fájdalom. Jösz, méész.

I. Zs.: Mi biztosítja az erőt, ami hat az autóra?

Diák: A lóerő.

I. Zs.: Persze, kikötünk 12 telivért a Dacia elé...

I. Zs.: Az az auxió. Te tudod mi az?

Diák: Mosószer.

I. Zs.: Az amerikai oktatási rendszerben még mindig vannak olyanok, akik azt hiszik, hogy a dinók még élnek.

Diák: Szóval azért nem esznek az amerikaiak Danonino-t.

K. E.: Gyerekek, olyanok vagytok, mint azok a zöld kicsi manók, amik olyan idegesítőek.

Diák: Maga szerint beengedik a törököket az EU-ba?

I. Zs.: Persze... Vízzel... Látogatóként.

P. A.: És teknős.

Diák: Teknős mi?

P. A.: Hát teknősmedve...

D. Gy.: A klór ion lesz.

Diák: Úgy hívják apumat is.

P. M.: És hány tagja lesz? 100. De miért 100?

Diák: Hát mert 99.

(a tanárnő kísérletet mutat be)

D. Gy.: Rázás hatására az oldat el kellett volna színtelenedjen.

Diák: Hát tanárnő, ha engem is annyit ráznának, akkor én is elszíntelenednék...

D. Gy.: Na, ki feleljen még? Ki az, akinek tudom a nevét?

(tanárnő felemeli a periódusos rendszert)

D. Gy.: Kristóf, hol vannak a fémek?

Diák: A lapon.

(a tanár diplomatikusan megfogalmazott jelzőkkel illet egy diákot)

Diák: Magyarul, hülye vagy!

K. E.: Kosárlabdázik?

Osztály: Igen.

K. E. Azt hittem, hogy csak a kis labdáival játszik.

N. A.: Ti mind szektások vagytok. A szektások hisznek valamiben. Ti azt hiszitek, hogy tudtok valamit.

B. G.: Ne vegyél mindent készpénznek! Nem mindenki repked úgy, mint te! Mint egy méhecske.

D. Gy.: Aki már 18 évesen tudja, hogy mi akar lenni...

Diák: Az boldog ember.

D. Gy.: Hát egyesek tudják, hogy egyvalamiben jók, és azt akarják csinálni.

Diák: Az a baj, hogy mi rengeteg dologban vagyunk jók!

Viky

Köszönjük a Bartók Béla Alapítvány támogatását!

Impresszum

Főszerkesztő: Bîtoancă Diana

Főszerkesztő helyettes: Horváth Brigitta

Tördelő: Bîtoancă Diana

Illusztrátor: Metz Norbert

Olvasószerkesztők: Boros Viktória, Erdős Zoltán, Fazakas Szilvia

Grafikusok: Bîtoancă Diana, Bodnár-Végh Krisztina, Gyórfi Krisztina, Horváth Kinga, Metz Norbert

Szerkesztők: Andrásy Nóra, Bakó Beatrix, Bîtoancă Diana, Bokor Zalán, Boros Viktória, Erdős Zoltán, Fazakas Szilvia, Fodor Zsuzsanna, Gergelyfi Beáta, Horváth Brigitta, Metz Norbert, Pál Tímea, Păduraru Silvia, Szabó Liza

Angol nyelvű cikkek javítása: Tasi Margareta

Szellem(i) ir(ány)ító: Balla Lóránt

Elérhetőség:

juventusbbel@yahoo.com

Honlap:

http://juventus.bartok.ro

„Vagy állíts meg a folyosón!”